

Flertallet i Folkethinget — paa dette Standpunkt vilde have sparet sine Kræfter til senere Stadier, hvor de store Konfliktsspørgsmaal temmelig sikkert vilde komme til at foreligge — idetmindste saalænge som vi beholde den nuværende Regjering, og det lader jo til at skulle blive meget længe. Naar dette sker, saa tror jeg nok, at de Herrer vilde kunne faae Brug for alle de Kræfter, som jeg nu er bange for, at de nu maasse spille paa denne Konflikt om disse smaa og ubetydelige Bagateller. Nei, mine Herrer! dette er sandelig ikke Spørgsmaal at kaste os ind i Kampen paa; dette er ikke Spørgsmaal til at stille Folket op til Kamp paa; vi gjøre Folket træt ved at stille det op til Kamp paa det Slags Spørgsmaal. Folket er rede til at følge os, naar Kampen staar paa store Konfliktsspørgsmaal, men vi skulle ikke trætte Folket, og det gjøre vi ved at kaste os ud i en saadan Strid om saadanne Bagateller. Det kan ikke nytte at sige, at store Principer ligge bagved; det kan vel være, at det er store Principer, men det er ikke ret muligt at forklare for Vælgerne, at det er store Principer, man kan bygge paa saa smaa Spørgsmaal. Jeg er overbevist om, at det store Flertal er enigt med mig i ikke at ønske Kamp for den Slags Spørgsmaal. Jeg er vis paa, at Folket staar os trofast bi overfor det nuværende Ministerium, og jeg er vis paa, at vi kunne føre Kampen mod det til Ende, men vi skulle vel vogte os for, paa hvilken Basis vi begynde denne Kamp. Hvad angaar de Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, skal jeg begrundede dem med nogle ganske faa Ord. Det ene gaar ud paa at bemyndige Marineministeren til at bygge et Skib til Værdi af indtil 5 Millioner, istedetfor at Folkethinget havde vedtaget 2½ Million, og jeg skal bemærke, at vore Vædringsforslag ere stillede til Folkethingets Affattelse. I det Hele bemyndiges herefter altsaa Marineministeren til at bygge et Skib til en Værdi af 5 Millioner, men det er dermed ingenlunde givet, hvilket Skib der skal bygges. Vi overlade til Marineministeren, hvad han vil, og have det Haab til den høitærede Marineminister, at han, dersom vort Forslag bliver vedtaget, da han kjennder den Vopposition, som er tilstede imod det store Skib, vil overlade at paa-begynde Bygningen af dette Skib, indtil der foreligger et Resultat af de Undersøgelser i saa Henseende, som man saa meget har længtes efter. Jeg skal forøvrigt her paa Forhaand erklære, at jeg er en principiel Modstander af de store Skibe. Jeg tror nemlig ikke, at de store Skibe passe ind i det Søforsvar, jeg mener heldigt for os. Jeg tror, at vort Søforsvar bør bestaa af mindre Skibe. Men naar de Herrer i Sværneloven have bevilget 12 store Skibe, af hvilke der mangler 3, og man med temmelig Sandhynlighed kan sige, at naar der foreligger fornøjede Undersøgelser og gunstige Resultater deraf med Hensyn til de store

Skibe, vil der paa næste Aars Finantslov — forsaavidt vi nogeninde faae en Finantslov mere — af Folkethinget blive bevilget dette store Panterskib, har det i finantsiel Henseende ingen Betydning, enten man tager det store Skib til 5 Millioner, eller man tager de 2½ Million, som Folkethinget har bevilget, og det faameget mere som de Herrer saavel i dette Thing som i det andet Thing have været saa venlige at bevilge det nuværende Ministerium en midlertidig Finantslov paa ubestemt Tid, en Finantslov, hvis Fortolkning jeg meget frugter for, at vi ikke vilde saa at bestille med, en Finantslov, som jeg anser i det Hele for saare uheldig, ligesom jeg ogsaa anser det for et stort Spørgsmaal, om ikke Marineministeren den Dag imorgen isølge den kan begynde at bygge det store Panterskib. (Udbrud.) Ja, de Herrer sige „Na!“ Lad os se en anden Fortolkning komme frem. Efter min Mening er vor hele Stilling forrykket ved, at vi have givet en midlertidig Finantslov paa ubestemt Tid. Liden vil jo nok vise det, men jeg vil ønske, jeg havde Uret! Derfor kunde jeg ikke lade være at gaa sammen med min ærede Kollega til at stille dette Forslag, som han satte saamegen Pris paa. Det andet af vore Forslag vedkommer Dyriftstillæg. Det er vedtaget her i Folkethinget at bevilge Allag til Embedsmændene med en Lønning af indtil 2,500 Kr. Vi have foreslaet at give til Embedsmændene med en Lønning af indtil 3,000 Kr. Det er selvfølgelig en Skjønssag, hvorvidt man skal gaa, til 2,500 Kr. eller til 3,000 Kr. Jeg kan sandelig ikke se nogen Principforskel heri. Jeg kan maasse endda i den Henseende give det ærede Medlem for Veile Ants 2den Valgtreds (Berg) Ret; thi han har paa flere Stadier holdt paa kun at gaa til 2,500 Kr.; det kan altsaa være en Princip sag her for ham. Men hos de Herrer, som tidligere stemte for ingen Ting at give, og som nu vilde gaa til 2,500 Kr., er der sandelig intet Princip her. De kunne ligesaa godt gaa til 3,000 Kr. som til 2,500 uden at forrykke deres Princip. Med Hensyn til den finantsielle Side af denne Sag dreier Spørgsmaalet sig kun om en Snæs Tusinde Kroner, saa det kan ikke have stor Betydning. Som sagt, det er disse to Vædringsforslag, vi have stillet. Jeg skal ikke trætte det høie Thing, men kun udtale, at min Kollega og jeg havde haabet at faae en Overenskomst paa disse to Vædringsforslag, men vort Haab bristede paa en meget brat Maade, thi den høitærede Conscilspræsident afviste dem saa koldt som muligt. Han erklærede — ja, den høitærede Formand forbyder mig vel ikke at citere de Ord, som alle danske Blade have citeret i disse Dage, — at vore Forslag i og for sig vare uantagelige, og selv om de havde været frembaarne af Flertallet, vare de i og for sig uantagelige . . .